

DIUMENGE I DE QUARESMA (B) **(Diumenge de les tentaciones al desert)**

b) L'Església continua l'oració de Crist. (Litúrgia de les Hores)

"Del costat de Crist adormit a la Creu n'ha brollat l'Església-esposa", en expressió del Pares. Com Crist Mitjancer, l'Església continua aquesta mediació i participa de Crist Sacerdot-Profeta-Rei.

"En la Litúrgia de les Hores, l'Església, complint l'ofici sacerdotal del seu cap, ofereix, sense parar (1Ts 5,17) el sacrifici de lloança, això és, el fruit d'uns llavis que confessen el nom de Déu (cf. He 13,15). Aquesta oració és la veu de la mateixa Esposa que parla a l'Espòs, més encara, l'oració de Crist amb el seu Cos al Pare (SC 84). Per tant, tots els qui ho practiquen compleixen d'una banda una obligació de l'Església i comparteixen, de l'altra, l'honor suprem de l'Esposa de Crist, perquè són davant el tron de Déu, fent-li lloança en nom de la Mare Església(SC 85)" (OGLH 15).

Continua l'oració de Crist a la terra, però que transcendeix, arriba i s'adhereix a l'Església celestial.

"Quan l'Església, tot cantant, glorifica Déu per mitjà de la Litúrgia de les Hores, s'associa a l'himne de lloança que ressona eternament al cel (cf. SC 83); frueix anticipadament d'aquella lloança celestial que ens descriu l'Apocalipsi, i que es canta assíduament davant el tron de Déu i de l'Anyell. La nostra unió íntima amb l'Església celestial ateny la seva perfecció quan celebrem junts amb fraterna alegria la lloança de la majestat divina, i tots els redimits per la sang de Crist, de tota tribu, llengua, poble i nació (cf. Ap 5,9), reunits per formar una sola Església, amb un càntic idèntic, enaltim el Déu que és unitat i Trinitat (LG 50, cf. SC 8.104).

Els profetes ja gairebé intuïren aquesta litúrgia celestial en la victòria del dia sense nit, de la llum sense tenebres. De dia, el sol no t'il·luminarà ni tindrà la claror de la lluna. Jo el Senyor, seré per sempre la teva llum (Is 60,19; cf. Ap 21,23.25). En aquell temps, que només el Senyor coneix, serà sempre de dia; ja no hi haurà dies i nits, perquè el vespre serà ple de llum (Za 14,7). Per això, ja han arribat a nosaltres els temps darrers (cf. 1Co 10,11), i la renovació del món ha estat fixada de manera irrevocable i s'anticipa d'alguna forma real en aquest món (LG 48). Així, la fe ens il·lumina també sobre el sentit de la nostra vida temporal, a fi que amb tota la creació esperem la revelació dels fills de Déu (cf. Rm 8,19). En la Litúrgia de les Hores proclamem aquesta fe, expressem i alimentem l'esperança i participem d'alguna manera del goig de la lloança eterna i del dia sense posta" (OGLH 16).

Hem vist l'oració comunitària en l'Església primitiva, "amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell" (Ac 1,14; 2,42). I l'Església continua insistint a pregar comunitàriament.

"Les accions litúrgiques no són actes privats, sinó celebracions de l'Església, que és sacrament d'unitat" (SC 26).

"Sempre que, d'acord amb la naturalesa de cada un, els ritus comportin una celebració comunitària amb assistència i participació activa dels fidels, cal inculcar que, tant com sigui possible, aquesta ha d'ésser preferida a llur celebració individual i com a privada" (SC 27)

La catedral i les comunitats parroquials haurien de ser signe d'aquesta comunitat.

"La Litúrgia de les Hores, com les altres accions litúrgiques, no és una acció privada, sinó que pertany a tot el cos de l'Església, el manifesta i hi té una influència (cf. SC 26). La

seva celebració eclesial arriba al seu punt més alt, i per això, és recomanada en gran manera, quan una Església particular la celebra amb el seu bisbe, envoltat de preveres i ministres (cf. SC 41), perquè llavors en aquesta Església és de debò present i actua l'Església de Crist, Una, Santa, Catòlica i Apostòlica (CD 11). Aquesta celebració, fins i tot quan el bisbe no hi assisteix i és celebrada per un capítol de canonges o per altres preveres, sempre s'ha de fer al temps degut i, si és possible, amb participació del poble" (OGLH 20).

"Les altres comunitats de fidels, en primer lloc les parròquies, com a cèl·lules de la diòcesi, constituïdes en els seus llocs sota un pastor que representa el bisbe i que d'alguna manera manifesten l'Església visible establerta arreu del món (SC 42;cf. AA 10), convé que celebrin comunitàriament i en l'església les Hores principals, en la mesura de llurs possibilitats" (OGLH 21).

La comunitat que resa fa visible l'Església davant el món. "O sigui, que quan es convoca els fidels i formen assemblea per a la Litúrgia de les Hores, unificant els seus cors i les seves veus en la pregària, manifesten l'Església que celebra el misteri de Crist" (OGLH 22)

*Mn. Gerard Soler
Litúrgia viva. Litúrgia de les Hores, 22-2-15*